

montekommissionen, involverer ikke, at de ikke kunne have Forstand paa Heste. Det kunne de udmærket godt have, det havde i hvert Fald den Officer, som den Gang var Formand for Remontekommissionen.

Jeg maatte maaske yderligere, baade til det nævnte ærede Medlem og til de ærede Medlemmer for Odense Amts 3die Valgkreds (Pinstrup) og for Hillerød (Dinesen) gøre den Bemærkning, at naar jeg sagde, at hele Finansudvalget fandt det noget mærkeligt, at de, der opdrætte Heste, som kunne bruges ved Hæren, ikke selv vilde tage den Fordel, der ligger i at beholde dem, til de ere 4 Aar, saa skulde det selvfølgelig ikke forstaas saaledes, som om Finansudvalget mente, at Remontekommissionen kunde købe de 3-Aars Heste og saa sige til Sælgerne: Nu kunne I beholde dem, og saa skulle I faa 300 Kr. til, naar de ere 4 Aar. Det ærede Medlem for Kerteminde sagde, at det kunde ikke forlanges, at Hesteopdrætterne skulde beholde Hestene, til de vare 4 Aar, for de vidste jo ikke og havde ikke nogen Garanti for, at de, naar Hestene vare 4 Aar, kunde afhænde dem til Remontekommissionen. Nej, det have de ikke, men de have heller ikke nogen som helst Garanti derfor, naar de ere 3 Aar. Det gælder for Heste, der skulle bruges ved Hæren, som for alle andre Heste, at naar ellers alt gaar vel med Hensyn til Opdrætningen, koste Hestene endda noget mere — det viser sig her, noget over 100 Kr. mere — naar de ere 4 Aar, end naar de ere 3 Aar. Og saa gaar jeg ud fra, at Hesteopdrættere, naar de baade kunde benytte en Hest — for noget kunne de nok bruges i Tiden fra det 3die til det 4de Aar, og endda benyttes i Hæren bag efter — og faa noget over 100 Kr. mere for den, vilde finde, at det var en ret god Forretning. (Afbrydelse). Det ærede Medlem afbryder mig og hævder, at de have ingen Garanti! Men det have de heller ikke, naar de møde med 3-aarige Heste, og de, der sælge dem, naar de ere 4-aarige, have heller ingen Garanti. Jeg synes, at det, at sælge Heste til Hæren, er akkurat som ellers, naar man sælger Heste. Har man Lyst til at løbe den Risiko, eventuelt, fordi Priserne gaar ned, ikke at kunne tjene noget ved at have Hesten et Aar, saa lad Opdrætterne gøre det. Men de have ogsaa Udsigt til, naar Priserne holde sig som almindeligt, at tjene ved at beholde deres Heste til det fjerde Aar. Forholdet er ganske det samme som for Opdrættere, der sælge Heste til Tyskland

eller Frankrig. Jeg skal i øvrigt ikke komme videre ind paa Spørgsmaalet og navnlig ikke paa Spørgsmaalet om Remontedepotet. Den højtærede Forsvarsminister har jo oplyst, at der her ikke er Tale om at binde sig for længere Tid, men kun Tale om, da Depoterne ikke længere kunne være, hvor de nu ere, da at flytte dem til en Plads, hvor der endogsaa er bedre Anledning og Lejlighed til at have dem.

De Bemærkninger, der ere faldne fra de ærede Medlemmer for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og Ringsted (Zahle) om den nok som bekendte Anmærkning, skal jeg ikke sige mange Ord om. Jeg gør opmærksom paa, at naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds i Dag i særlig Grad synes at ville opholde sig ved, at det, man skulde have naaet, var Besparelse, men at det saa viste sig, at Besparelsen for de to Aar, for hvilke der foreligger Regnskab, ikke en Gang er naaet op til 70 Kr., saa stemmer det ikke med det ærede Medlems Udtalelser den Gang, vi først behandlede denne Anmærkning for 3 Aar siden. Da var det ikke det, det ærede Medlem opponerede imod; det var ikke det, det ærede Medlem da stod og talte om, at der ikke kunde bespares noget. Nej, da gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, at det var noget meget farligt at give Krigsministeren en saadan Myndighed. Det ærede Medlem henviste til, at den da nylig afgaaede Krigsminister havde beredt det høje Ting adskillige Overraskelser med Hensyn til Københavns Befæstning og — fortsætter det ærede Medlem — „jeg siger derfor, at det er i høj Grad farligt at give Ministeren en saa udstrakt Myndighed til at overføre fra den ene Hovedkonto til den anden“. Det var, som sagt, med særlig Henblik paa de Overraskelser, den da afgaaede Krigsminister havde beredt Tinget med Hensyn til Fuldendelse af Fæstningen, der, som det ærede Medlem i Forvejen havde gjort opmærksom paa, var baade faldefærdig og i høj Grad elendig. Det ærede Medlem gaar saa videre og siger, at en saa gennemgribende Forandring i vort Forsvarsvæsen, som der her — altsaa ved Anmærkningen — er Tale om, synes han, man skal overlade til Forsvarskommissionens Overvejelse, og han føjer til, at naar man paa den Maade griber forstyrrende ind — nemlig i Forsvarskommissionens Arbejde —, mener han, at det vil være overordentlig uheldigt. Da var det noget saa stort, det drejede sig